

O, KINDEKE-KLEIN

Voor 't laatst dwaalde hij door de kamer van 't ouderlijk huis, dat nu spoedig in vreemde handen zou overgaan. Geen souvenirs had hij willen houden, ze zouden hem te pijnlijk hebben herinnerd aan een tijd, die toch onherroepelijk voorbij was. Straks trok hij dan weer de wereld in, innerlijke onrust dreef hem voort.

Even stond Hugo van Eelde stil voor een schilderij, die vroeger boven moeders schrijftafel had gehangen, waarnaar hij als kind zoo graag keek. Zij stelde voor het Kindeke van Bethlehem, op aarde gekomen, om de menschen gelukkig te maken.

„Alle menschen en alle kinderen, ook jou, Huug!” Hij meende het moeder nog te hooren zeggen. De knaap had het schilderstuk liefgehad, met een soort verteedering gestaard naar het vriendelijke gezichtje, de kleine handjes en voetjes van den Jonggeborene. Hij kende de geschiedenis van dit Kind, wist dat Zijn gelaat misvormd was geworden door een doornenkroon, scherpe nagels gedreven waren in de volmaakt gevormde handen en voeten.

De jonge man, van vroeger, had om al dat lijden, ook voor hém doorstaan, gemeend, den Heiland lief te hebben, bereid te zijn, zich door Hem gelukkig te laten maken.

Maar 't geluk was niet gekomen. Bewierookt en verwend door 't leven, had dit hem toch onthouden, wat de onstuimige jongen boven alles begeerde; goud en roem waren niet in staat geweest, 't gemis van waarachtige liefde te vergoeden. Vooral na den dood van zijn ouders zocht Huug die vruchteloos, en zoo werd de onstuimige jongen met zijn warm hart en eenvoudig geloof een opstandige, trotsche twijfelaar, die lot en leven had genomen in eigen, krachtige hand.

En door zich te ontdoen van alles, wat aan zijn jeugd herinnerde, meende Hugo den laatsten band met het verleden te kunnen verbreken. Eén blik wierp hij nog op het Kind, dat hem bedroefd scheen aan te zien, dan keerde hij zich om, nam zijn handkoffer op en trok de riemen vaster aan.

Doch deze vrijheid schonk hem allermint 't geluk en de voldoening die hij ervan verwachtte; rusteloosheid maakte zich telkens van hem meester, als zijn arbeid een langer verblijf op één plaats noodzakelijk maakte. Zoodra deze dan afgeloopen was, trok hij verder, in de schatting van anderen de geniale bouwmeester, de stoere werker, ook de gunsteling van 't succes, maar voor zichzelf een eenzaam, teleurgesteld man, wien verleden en toekomst gelijkelijk beangstten en benauwdten.

Kerstmis naderde, Hugo van Eelde had in Weenen een grootsch bouwwerk voltooid en was 't met zichzelf niet eens, waar hij de laatste weken van 't jaar zou doorbrengen. De couranten hadden vol gestaan over zijn bekwaamheid, zijn lof was gezongen in alle toonaarden, de hoogste gezelschapskringen stonden voor hem open, maar hij wees iedere uitnoodiging af. Bij die vermaaklievende, genotzuchtige menschen paste hij niet, hun tegemoetkoming gold den beroemden architect, den rijkgedaafden kunstenaar; zoodra zijn succes hem verliet, zou immers blijken, dat de mensch Hugo niets voor hen betekende.

Waar zou hij dan heengaan?

Zonder nog een besluit te hebben genomen omtrent zijn verdere plannen, kreeg Huug een brief uit 't Zwitserse bergdorp, waar hij, als nog heel jong ingenieur aan 't begin van zijn loopbaan, een kerkje had gebouwd, zijn

eerste ontwerp op dat gebied. 't Bouwwerk had toen in den omtrek sterk de aandacht getrokken, Van Eeldes naam was op één lijn gesteld met de bekwaamste mannen in zijn vak, maar meer dan al deze erkenning had de arbeid zelf hem voldoening gegeven. De tegenwoordige predikant gaf in warme bewoordingen uiting aan zijn bewondering voor wat „onze” bouwmeester opnieuw tot stand had gebracht, de dorpsbewoners waren er trotsch op, dat op den eersten steen van hun kerkje, zijn naam gebeiteld stond.

Opeens stond Hugo's besluit vast, hij ging naar Traumünde, in die stille, vredige omgeving wilde hij eenigen tijd rust en verpoizing genieten.

In de drukke jaren van streven en werken, die achter hem lagen, waren zijn gedachten een enkele maal teruggevlogen naar deze eerste episode in zijn leven als architect. Toen was hij nog de toegewijde werker geweest, die in zijn ontwerpen God wilde dienen en verheerlijken, in vertrouwend geloof bád, dat de Allerhoogste zegenen wilde den arbeid zijner handen. Hij had het zich tot een eer gerekend, Hem een huis te mogen bouwen.....

Nu wilde de vereenzaamde man dien arbeid terugzien, een stukje van zijn gelukkige, stralende jeugd.

„Zou mijnheer den tocht naar Traumünde vanmiddag nog wagen, er is een massa sneeuw te wachten, u kunt beter hier blijven tot de lucht weer helder wordt.” De eigenaar van 't kleine berghotel keek bedenkelijk van de laag-hangende, dreigende wolken naar de forsche gestalte van zijn gast, die, gereed om verder te trekken, in de opening van de huisdeur stond en voor zijn waarschuwing slechts een overmoedig lachje scheen over te hebben.

„Geen nood, Schüssner, ik weet den kortsten weg naar 't dorp.”

„Dat zal wel,” knikte de waard, „maar dan heeft heer bouwmeester toch een goed geheugen. 't Is nu twaalf jaar geleden, dat het kerkje in Traumünde gebouwd werd. Er is daar heel wat veranderd, de oude predikant is dood, een vreemdeling kwam in zijn plaats en woont nu met vrouw en kind in de pastorie. Ze zullen vereerd zijn met het bezoek van zulk een beroemd man, als mijnheer is geworden.”

Hugo maakte een beweging van onwil. „k Zal nu maar gaan, Schüssner, anders ben ik niet op tijd waar ik wezen wil.”

„Tot wederziens en God behoede u,” klonk het gemoeidelijk.

Welgemoed begon Huug zijn tocht, maar nog had hij geen half uur geloopt, of de eerste sneeuwvlokken vielen en daalden al spoedig in zulke dichte massa's neer, dat niet alleen elk uitzicht verhinderd werd, maar ook de grenzen van 't voetpad volkomen werden uitgewischt.

De ingenieur bezat een goed geheugen voor de bijzonderheden van een streek, doch nu raakte hij het spoor bijster, nog wilde hij zich oriënteren, maar de snelgroeijende sneeuwmassa's schenen te spotten met zijn speurenden blik. Hij durfde eindelijk voor- noch achteruit meer, doch begreep ook, onmogelijk stil te kunnen staan, hij moest den weg terug vinden.

Opeens hoorde hij in de haast voelbare stilte een kinderstem, helder en luid, maar blijkbaar in grooten angst, een gebed uitspreken, waarvan elk woord in de hooge, fijne lucht, duidelijk verstaanbaar was. „O Kindeke Jezus, help me als 't u blijft, stuur iemand naar me toe, laat me in den Heiligen nacht niet begraven worden in de sneeuw.”

Ontsteld stond Hugo stil, deed toen nog een paar stappen in de richting vanwaar de stem kwam en bevond zich op 't zelfde oogenblik voor een klein, blond meisje, dat in een rood-wollen manteltje gehuld, met gevouwen handjes geknield lag op de koude sneeuw.

Toen ze Huugs forsche, besneeuwde gestalte vóór zich zag staan, stak ze vertrouwend de armen naar hem uit. „Heeft het Kerstkind u nu al gestuurd, om me thuis te brengen en weet u den weg? Ik ben Elsje uit de pastorie.”

„Kom,” zei Hugo vriendelijk, „de pastorie weet ik wel, ik zal probeeren, den weg erheen te vinden.” Hij beurde het kind van den kouden grond, nam haar in de armen en sloeg behoedzaam zijn reismantel om haar heen. Elsje vlijde zich vertrouwelijk tegen zijn schouder, alle angst scheen haar te hebben verlaten; die groote, sterke man zou haar immers thuis brengen.

Voor korten tijd schenen Hugo's krachten verdubbeld, maar spoedig geraakte hij uitgeput, de last in zijn armen woog zwaar, 't kostte ongelooflijke moeite, voort te gaan in de mulle sneeuw, die nu haast tot zijn knieën reikte. En nog altijd vielen de sneeuwvlokken dicht en onophoudelijk.

Hij kón niet meer verder, zijn armen en beenen waren zwaar als ijzer, in zijn hoofd scheen een doffe loomheid te dalen, die zelfs het denken belette. Hugo moest rusten, één oogenblik maar, even gaan zitten of tegen een boom leunen, alleen niet meer loopen, niet meer zich inspannen.

't Kind dicht tegen zich aangedrukt, zonk hij neer.

„Zijn we al thuis? Heeft het Kerstkind me gebracht bij

vader en moeder?” klonk het droomerig uit den beschutenden mantel.

„Ga slapen, Elsje,” zei hij heel zacht, „wees maar nergens bang voor, als je straks wakker wordt, ben je thuis.”

Hugo deed geen poging meer, zich op te richten, zóó was alles goed. Later zou men hem vinden, morgen misschien al, op Kerstmorgen, met Elsje in de armen, beiden dood, verstijfd in den sneeuwstorm. Men zou weten, dat hij, met zijn laatste krachten, geprobeerd had, het kind te redden; dan kreeg hij een rustplaats in de schaduw van 't kerkje, dat hij eens voor God had gebouwd, toen hij nog jong was en geloofde, geloofde in 't Kindeke. Nu meende hij de schilderij voor zich te zien met het Kind. Heel duidelijk zag hij het mooie Kindergezicht — Elsje in zijn armen leek er op — en de volmaakte handjes en voetjes.

Daar begon in de verte een klok te luiden — dát droomde hij natuurlijk — de klok van z i j n kerk, die ook zou luiden, als Elsje en hij begraven werden en dan net zoo zou klinken.....

Met een laatste krachtsinspanning richtte Hugo zich op, een weinig maar, schudde wat sneeuw van zich af, kon dan weer zien, om zich heen, naar boven. De wolken hadden zich verdeeld, de maan scheen, geen nieuwe vlokken vielen. Zijn bewustzijn keerde terug.

„Christus,” stamelde hij, „in den Kerstnacht werdt Gij geboren, om ons gelukkig te maken; help mij nu en help dit kind. Wij zijn beiden machteloos, we kunnen onszelf niet redden, maar Gij kunt het. Ik geloof, ja, ik geloof.”

Hugo's hoofd zakte voorover, met zijn eigen lichaams-

warmte wilde hij Elsje behoeden voor verstijven en zoo zijn lot afwachten.
En weer meende hij klokgelui te hooren; 't klonk niet ver-af meer. Hij luisterde en sliep in.

Toen hij ontwaakte, was het helder dag, de winterzon scheen door de vensters van een vriendelijke kamer; over zijn kussen boog zich 't bezorgde gelaat van een jonge vrouw, die vage herinneringen bij hem oproep.
„Eindelijk wakker,” zei een zachte, vriendelijke stem; „wat hebben we veel angst voor u gehad! Hoe voelt ge u nu?”
Verward keek Hugo rond. „Elsje?” was zijn eerste vraag.

„Ze is gezond en wel, we vonden haar vast in slaap in uw armen. Maar praten moogt u nog niet, eerst moet de dokter u zien. Ik zal warme melk voor u halen en dan moet u weer gaan rusten.”

Maar toen de jonge vrouw weer binnenkwam, sloop Elsje achter haar aan en niets kon haar beletten, haar armen om Hugo's hals te slaan en hem op de wang te kussen. „Lieve, groote man,” noemde ze hem vrouwelijk, terwijl haar teere handje hem streelde, „vader en moeder zeggen, dat u mijn leven hebt gered; ik was ondeugend geweest en stilletjes van huis geloopt, maar het Kerstkind heeft me weer teruggebracht. Was u ook verdwaald gisteren?” wilde ze weten.

„Ja, ik was heel ver afgedwaald.” Om Hugo's mond trok het pijnlijk.

Bij gedeelten kwam hij het gebeurde van dien Kerstnacht te weten. Al spoedig hadden de ontstelde ouders, die druk bezig waren geweest de kerk te versieren, hun

kind gemist en de jonge predikant was, met eenige dorpelingen, haar in den naasten omtrek gaan zoeken. De dichte sneeuw had ieder spoor uitgewischt en terwijl de Kerstklokken luidden over het wintersche landschap, hadden ze gespeurd en geroepen, elken sneeuwhoop met hun lantarens belicht en onderzocht, tot ze, betrekkelijk heel dicht bij het dorp, Elsje en haar beschermer vonden. Het kind had doorgeslapen, tot ze in de armen van haar moeder wakker werd, maar Hugo's bezwijming en uitputting schenen van ernstigen aard.

Met groote zorg en liefde werd hij door de pastoriebewoners verpleegd, ze beseften, hem het leven van hun kind verschuldigd te zijn en toonden hun dankbaarheid op ondubbelzinnige wijze.

Na zijn aanvankelijk herstel vertoefde hij vaak in de kleine dorpskerk, die voor hem een heel bijzondere betekenis had verkregen; 't luiden van haar klok was de laatste klank geweest, die in zijn ooren drong, eer hij meende, dat de eeuwige stilte voor hem was aangebroken.

't Uur van vertrekken was aangebroken, de predikant en zijn vrouw deden hem uitgeleide, Elsje wilde nauwelijks zijn hand loslaten.

„Vergeet ons niet, laat nu en dan van u hooren,” zei haar moeder met tranen in de oogen, „we kunnen nooit vergeten, hoe ge in den Kerstnacht ons kind hebt gevonden en beschermd.”

„Het Kind van den Kerstnacht deed veel meer voor mij,” klonk het met ernst en nadruk. „Het schonk mij leven en geluk. Hoe zou ik k u n n e n vergeten?”

M. VEREN

MEEUWEN IN ONZE GROOTE STEDEN

Dat zijn nu eens vogels, die om meer dan één reden onze bijzondere belangstelling waard zijn.

Zeemeeuwen hoor je ze meestal noemen, doch deze naam is niet juist. Hun eigenlijke naam is kapmeeuw of ook wel kokmeeuw.

Ze hooren dan ook niet aan zee, doch op het land thuis. En het zijn nog deftige vogels ook, want 's zomers wonen ze

buiten in het binnenland en broeden daar op de zoetwaterplassen; doch als de herfst z'n intrede doet, verhuizen ze naar de groote steden om daar den winter door te brengen. En wanneer we nu een wandeling langs de vijvers en grachten doen, zien we ze weer bij honderdtallen. Ze voelen zich even goed op het water, als op het land thuis. Zoolang het nog open weer is, komen de meeuwen nog al gemakkelijk aan den kost. Dan zoeken ze naar allerlei afval in het water en naar insecten en wormen op de weilanden. Wie er acht op geeft, zal wel eens een vlug trippelende

meeuw in het weiland hebben gezien. De slimmerds weten door op dezelfde plaats te blijven staan en in snel tempo met hun pooten te trappen, menigen worm uit den grond te verdrijven en te verschalken. (Zou een looze visscher vroeger de kunst van wormen vangen van de meeuwen hebben afgekeken?)

Wanneer echter de winter de natuur in z'n kouden greep gevangen neemt, noopt voedselgebrek hen de toevlucht tusschen de huizen te nemen. Dan vliegen ze schreeuwend rond en bedelen om een weinig eten. Gelukkig is hun beroep op de menschen meestal niet tevergeefs en overal kan men dagelijks burgers met een warm hart voor vogels, voedsel zien strooien.

Op daken, palen en langs de kaden staan ze vaak met den kop in den wind te soezen of de omgeving verkennend. Zoo gauw zien ze niet een soortgenoot op wat eetbaars afgaan, of ze stormen deze in wilde jacht achterna en wedijveren wie van hen het eerst den buit zal bereiken. Het wordt dan een leven van belang. In

...de omgeving verkennend...